

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/148/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 842020217
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:842020217.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému : B. G., U..XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX B., o zaplatenie 160,-eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 16.11.2020 sa žalobca domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 160,-eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 160,-eur od 25.03.2020 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 24.03.2020 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splácaním čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. V žalobe ďalej tvrdil, že postupca uzatvoril so žalovaným dňa 18.12.2015 Zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy. V žalobe uviedol, že pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu 340,73 eur, ktorá pozostávala z istiny 160,-eur, riadneho úroku vo výške 95,50 eur, úroku z omeškania vo výške 13,93 eur a poplatkov vo výške 71,30 eur. Po postúpení pohľadávky žalovaný podľa tvrdenia žalobcu neuhradil mu nič, preto podáva žalobu v ktorej sa domáha len zaplatenia sumy čistej istiny vo výške 160,-eur a zákonného úroku z omeškania. Zvyšnú časť dlhu žalovaného vo výške 180,73 eur si neuplatňuje.

2. V doplňujúcom podaní po výzve súdu žalobca uviedol, že na základe zmluvy o kreditnej karte zo dňa 18.12.2015 poskytol pôvodný veriteľ žalovanému úverový rámec vo výške 300,-eur s tým, že debetné operácie predstavovali výber kartou, platbu kartou a odchádzajúce platby z účtu v celkovej výške 669,-eur. Špecifikoval tiež, z čoho pozostávali poplatky vo výške 217,30 eur a úroky vo výške 159,50 eur s tým, že súčet debetných operácií na účte žalovaného predstavoval sumu vo výške 1.045,80 eur. Kreditné operácie predstavovali úhrady vo výške 719,-eur, z čoho 15,-eur bola splátka a 704,-eur splátka v hotovosti. Z úhrad žalovaného bola podľa žalobcu na istinu započítaná suma 509,-eur, na poplatky suma 146,-eur a na úrok suma 64,-eur. Uviedol, že rozdiel debetných a kreditných operácií na účte žalovaného ku dňu nadobudnutia účinnosti vypovedania zmluvy/vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlžného zostatku, t.j. ku dňu 22.02.2019 tak predstavuje sumu 326,80

eur pozostávajúcu z istiny 160,-eur, poplatkov 71,30 eur a riadneho úroku 95,50 eur. Žalovaná suma tak predstavuje len neuhradenú istinu úveru vo výške 160,-eur.

3. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu spolu s prílohami, výzvou vyjadriť sa k nej a poučením o možnosti zastúpenia a o jeho procesných právach a povinnostiach bola do vlastných rúk doručená dňa 29.01.2021 písomne nevyjadril.

4. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,-eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné (keďže žalovaný sa k veci vôbec nevyjadril), pričom prejednávany spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.05.2021, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 12.05.2021 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

5. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a doplňujúceho vyjadrenia žalobcu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom (Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0223/2020/CE na č. I. 7 a nasl. spisu, vrátane prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2020 na č. I. 14 spisu, Zmluva o kreditnej karte (spotrebiteľský úver) na č. I. 15-16 spisu, žalovanému adresované výzvy zo dňa 06.03.2019 a 16.12.2019 na č. I. 43 a 45 spisu, Všeobecné obchodné podmienky na čl.17 až 21 spisu, Obchodné podmienky pre kreditné karty na čl.22 až 27 spisu, Sadzobník poplatkov a náhrad, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 31.03.2020 na č. I.45 spisu, pokus o zmier, výpisy z kartového účtu a úveru na č.l. 66 až 49 spisu, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhol a zistil tento skutkový stav:

6. Medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO : 00 151 653 a žalovaným bola dňa 18.12.2015 uzatvorená písomná zmluva označená ako Zmluva o Kreditnej karte (spotrebiteľský úver), ktorou sa banka zaviazala poskytnúť žalovanému spotrebiteľský revolvingový úver s výškou celkového úverového rámca 300,-eur čerpaný prostredníctvom kreditnej karty pri úrokovej sadzbe určenej v závislosti od výšky čerpania celkového úverového rámca ku koncu účtovného obdobia zníženej o sumy splátok klienta uhradených do najbližšieho dňa splatnosti (v zmluve úrok označený aj ako „Poplatok za komfort“), pri výške minimálnej splátky 15,00 eur, RPMN 39,67 %, priemernej RPMN 23,52 % (ďalej aj len „predmetná zmluva“). Splátky v zmysle článku II bodu 4 zmluvy mali byť platené najneskôr do „dňa splatnosti“ ktorým je 20.deň v mesiaci s tým, že ak nebudú hradené riadne a včas, môže banka znížiť celkový úverový rámec na nulu, zablokovať kartu, odstúpiť od zmluvy alebo ju vypovedať (článok 4 bod 8 zmluvy). Konečná splatnosť pohľadávky bola viazaná na zánik zmluvy (bod 14 zmluvy).

7. Z nerozporovaných skutkových tvrdení žalobcu, ako aj z platobnej histórie predloženej žalobcom vyplýva, že žalovaný čerpal na základe poskytnutého úverového rámca finančné prostriedky v celkovej výške 669,-eur a vykonal na predmetnú zmluvu spolu úhrady vo výške 719,-eur. Právny predchodca žalobcu účtoval žalovanému na úverovom účte tiež poplatky v celkovej výške 217,30 eur a úroky vo výške 159,50 eur.

8. Vo výzve zo dňa 06.03.2019 adresovanej žalovanému (čl. 43 spisu), právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 06.03.2019 vo výške 326,80 eur a vyzval ho na úhradu v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy. Vo výzve zo dňa 16.12.2019 adresovanej žalovanému (čl. 44 spisu) právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, cit.“ nakoľko je pohľadávka banky zo zmluvy splatná v celom rozsahu a ste v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace, banka Vám oznamuje, že výška splatnej a nezaplátenej pohľadávky predstavuje ku dňu 16.12.2019 sumu 336,47 eur.“ Zároveň upozornil žalovaného, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe.

9. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0223/2020/CE zo dňa 24.03.2020 (čl.7 spisu) mal postúpiť právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) na žalobcu okrem iného aj pohľadávku uplatnenú voči žalovanému v tomto konaní, čo vyplýva z predloženej písomnej zmluvy o postúpení a jej prílohy v ktorej je okrem iného uvedené „zosplatnenie dátum“ 22.02.2019.

10. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 31.03.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2020.

11. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, bolo potrebné vychádzať z toho, že obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ktorá bola pôvodným veriteľom v úverovom vzťahu so žalovaným je obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov. Žalobca uplatňuje nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na ktorú treba aplikovať ustanovenia zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú uvedené v § 9 ods.1 a 2 tohto zákona s tým, že ak zmluva neobsahuje niektoré tieto náležitosti, podľa § 11 ods.1 zákona jedná sa o bezúročný a bezpoplatkový úver. Keďže žalobca tvrdil, že uplatňovanú pohľadávku nadobudol postúpením, bolo potrebné aplikovať aj relevantné zákonné ustanovenia o postúpení pohľadávky, a to vrátane špeciálneho zákonného ustanovenia upravujúceho zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky (§ 92 ods.8 zákona o bankách).

12. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

15. Podľa § 1 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

16. Podľa § 9 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

17. Podľa § 9 ods.2 tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) odplatu podľa osobitných predpisov,18aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930/>>

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

18. Podľa § 11 ods.1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>>, s) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>>, z) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>> a aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>>.

19. Súd vychádzajúc zo žalobcom predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že podaná žaloba je nedôvodná a to jednak z toho dôvodu, že úver poskytnutý žalovanému je podľa názoru súdu pre nedodržanie zákonných náležitostí zmluvy bezúročný a bez poplatkov a to, čo žalovanému reálne bolo poskytnuté (podľa tvrdenia samotného žalobcu suma 669,-eur) už žalovaný vrátil (nakoľko celkovo ním uhradená suma podľa tvrdenia žalobcu je 719,-eur), a takisto z dôvodu, že žalobca vôbec nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky a platné postúpenie pohľadávky postupcu na neho, teda nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, čo znamená, že žaloba musela by byť zamietnutá v konečnom dôsledku i vtedy, ak by úver bezúročný a bezpoplatkový nebol, hoci z nižšie uvedených dôvodov takým podľa názoru súdu je.

20. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 18.12.2015 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere. V právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupoval žalovaný ako spotrebiteľ, nekonal pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a právny predchodca žalobcu vystupoval nepochybne v zmluvnom vzťahu so žalovaným ako podnikateľ poskytujúci klientom spotrebiteľské úvery v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti - dodávateľ. Spotrebiteľský charakter zmluvy je nepochybny aj tým, že táto bola právnym predchodcom žalobcu pripravená vopred na formulári vrátane všeobecných obchodných podmienok bez možnosti zasiahnuť do tohto znenia žalovaným ako spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Súd na základe uvedeného na posúdenie daného záväzkového vzťahu aplikoval tiež ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ustanovenia zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa v príslušnom znení. Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom citovanej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar, resp. služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

21. Na základe uvedeného súd potom v rámci pravidiel stanovených v spotrebiteľskom sporovom konaní podrobil obsah predmetnej zmluvy preskúmaniu z hľadiska jej súladu s normami spotrebiteľského práva, pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o termíne splátok a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) a l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Účelom tohto ustanovenia zákona je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy má splácať splátky (prvú a ďalšie) a kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať úver. Pojem „termín“ predstavuje presné časové vymedzenie. V predmetnej zmluve však jasný, konkrétny, určitý a zrozumiteľný údaj o termíne splátok a termíne konečnej splatnosti úveru absentuje. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v predmetnej zmluve nie je uvedený ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet, nakoľko tu úplne absentuje aj údaj o termíne splatnosti prvej splátky úveru. Podľa názoru súdu termín splatnosti splátok a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v spotrebiteľskej zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom súd zdôrazňuje, že v prejednávacom prípade ide o náležitosť predpokladanú a vyžadovanú zákonom. Úverová zmluva je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň

jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou právneho predchodcu žalobcu v uzatvorenej úverovej zmluve jednoznačne a zrozumiteľne uviesť termín splatnosti splátok a termín konečnej splatnosti úveru, čo tu splnené nie je, lebo vôbec nikde nie je uvedený termín splatnosti prvej splátky, splatnosť ďalších splátok je v článku II bod 4 zmluvy vyjadrená neurčito, podmieňovacím spôsobom, dátumovo nekonkrétne a nezrozumiteľne (cit. „ak existuje pohľadávka banky, klient banke každý mesiac zaplatí minimálnu splátku...a to kedykoľvek, najneskôr však do dňa splatnosti, ktorým je 20 deň v mesiaci“). V predmetnej zmluve sa tiež nikde nenachádza údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť tieto údaje (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový príp. iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o splatnosti splátok a termíne konečnej splatnosti, čo tu splnené nie je. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods.2 písm. f) Zákona), niet pochýb o tom, že ten musí byť určený presne, jasne, určito a zrozumiteľne. V tu posudzovanej zmluve ale absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti, lebo tam nie je dátum, termín konečnej splatnosti. Nestačí len dedukcia z toho, koľko splátok alebo mesiacov to má byť. Spotrebiteľ má byť jasne a zrozumiteľne informovaný o konkrétnom termíne, dátume konečnej splatnosti, ktorý musí byť v zmluve výslovne uvedený bez ohľadu na to, že je možné ho vyvodiť z počtu splátok. Ak by za postačujúcu bola považovaná možnosť jednoduchého výpočtu termínu konečnej splatnosti, v takom prípade by v zmluve vždy stačilo uviesť náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. l) zákona, t.j. výšku, počet a termíny splátok a zákonodarcia by do zákona vôbec nemusel zakomponovať ust. § 9 ods.2 písm. f), nakoľko toto by potom úplne stratilo zmysel, lebo z výšky, počtu a termínov splatnosti splátok by sa termín konečnej splatnosti dal vypočítať vždy. Zákon o spotrebiteľských úveroch ale napriek tomu osobitne, jasne a jednoznačne hovorí o jednej z náležitostí zmluvy - termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Teda musí to byť konkrétny termín. Takýto údaj ale v zmluve absentuje, navyše keďže chýba aj údaj o splatnosti jednotlivých splátok a termíne prvej splátky, aj jeho odvodený výpočet je nemožný. Poskytnutý úver súd preto už z uvedeného dôvodu považoval za úver poskytnutý bez úroku a bez poplatku.

22. Súd ďalej konštatuje, že predmetná zmluva neobsahuje ani zákonne a správne uvedenú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V posudzovanom prípade nebola na začiatku zmluvného vzťahu určená konkrétna výška úrokovej sadzby, ale výška úroku sa odvíjala od výšky čerpania celkového úverového rámca ku koncu účtovného obdobia zníženej o všetky sumy splátok klienta uhradených do najbližšieho dňa splatnosti. Uvedeným výpočtom získaná suma následne mala určovať úrok vyjadrený v eurách a vyjadrený v ročnej percentuálnej sadzbe. Podľa názoru súdu takto vymedzená úroková sadzba v predmetnej zmluve nie je pre priemerného spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu vymedzená dostatočne jasným, zrozumiteľným a určitým spôsobom. Len podporne súd uvádza, že mätúcim je už len to, že hoci daný vzťah bol jasne „individualizovaný“ konkrétnou tu platnou výškou celkového úverového rámca (300,-eur) ktorý sa nesmel prekračovať (a za prekročenie sa dokonca podľa prílohy č.1 zmluvy mal platiť aj sankčný poplatok 10,-eur), v zmluve uvedené boli aj ďalšie výšky úrokov (a minimálnych splátok) pre ďalšie výšky schválených úverových rámcov (napr. 1.200,-eur, 1.500,-eur) hoci nemôže byť pre dodávateľa problém individualizovať svoje vopred pripravené tlačivo, formulár zmluvy tak aby v ňom ostalo len to, čo sa týka konkrétnych dojednaných podmienok úveru a nezneisťovať a nemiasť takto spotrebiteľa zahltením zmluvy údajmi, ktoré sa ho ani netýkajú. Spotrebiteľ musí byť už na začiatku zmluvného vzťahu úplne a jasne informovaný o všetkých podmienkach čerpania úveru tak, aby sa vedel rozhodnúť, či do predmetného úverového vzťahu vstúpi, pričom uvedená požiadavka je ešte zvýraznená pri dojednávani úrokovej sadzby úveru, nakoľko úrok predstavuje hlavnú zložku nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Súd v tejto súvislosti ďalej uvádza, že v predmetnej zmluve je pre spotrebiteľa výška úroku vyjadrená v eurách (označenie ako „Poplatok za komfort“) uvedená neúplne a klamlivo, nakoľko tu nie je zároveň uvedené, či sa jedná o úrok za rok, za mesiac alebo za iné časové obdobie. Súd navyše uvádza, že z vyjadrenia výšky úroku v ročnej percentuálnej sadzbe v predmetnej zmluve vyplýva, že pri určitom čerpaní finančných prostriedkov a vykonaných určitých splátkach by bol spotrebiteľ zaviazaný platiť úrok až vo výške 45,00 % ročne, čo je nepochybne úrok neprimeraný a v rozpore s dobrými mravmi, keď podľa údajov Národnej banky Slovenska priemerné úrokové miery pri poskytovaných spotrebiteľských úveroch boli v decembri 2015 nanajvýš 11,93 %. Navyše vzhľadom na uvedenú výšku zmluvného úroku 42%, 44 % aj 45 % ročne je v zmluve v neposlednom rade nesprávne, a to v nižšej výške, uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, lebo uvedená tam je vo výške 39,67 % a keďže tento údaj odzrkadľuje percentuálne vyjadrenie celkových nákladov na konkrétny úver, a je súčtom zmluvného úroku a ďalších poplatkov spojených s predmetným úverom, je logické, že výška ročnej

percentuálnej miery nákladov nikdy nemôže byť nižšia ako výška zmluvného úroku, môže byť nanajvýš rovnaká, čo tu splnené nebolo a zjavne tak ide o nesprávny údaj.

23. Vzhľadom na uvedené súd má za to, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č.129/2010 Z.z. považuje sa tu úver za bezúročný a bez poplatkov, keďže veriteľom použité vyjadrenie náležitosti zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. f/, i/, k/ a l/ zákona v zmluve nezodpovedá požiadavke tohto zákonného ustanovenia.

24. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Takisto vyslovil, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. V tu súdenom spore ale ako už bolo uvedené, podmienky tejto zmluvy neumožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok, nakoľko nie je v nej uvedený ani dátum prvej splátky, ani poslednej splátky ani jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom vyjadrený deň v mesiaci kedy majú byť splátky splatné, nie je v zmluve transparentne, jednoducho, nezmätočne, určito a zrozumiteľne uvedená výška úrokovej sadzby, pričom ide v súhrne o nedostatky, ktoré bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku.

25. Keďže účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch premietnutej okrem iného aj do precizovanej úpravy náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ZoSÚ je práve vyvažovanie nerovnováhy spočívajúcej v prevahe dodávateľa ako profesionála pri poskytovaní úverových služieb, tak je zjavné, že uvádzanie náležitostí zmluvy o úvere spôsobom, ktorý je nezrozumiteľný, neurčitý, spotrebiteľa mätúci, túto nerovnováhu nevyvažuje, ale naopak podstatne prehľbuje na úkor spotrebiteľa a je tak v prikróm rozpore s účelom spotrebiteľskej ochrany.

26. Veriteľovi preto vznikol nárok len na vrátenie tých finančných prostriedkov, ktoré žalovanému reálne poskytol, čo tu bola suma 669,-eur a keďže žalovaný uhradil sumu 719,-eur, jeho dlh zanikol splnením a ten z danej zmluvy už nič nedlží. Koniec koncov, posúdenie daného úveru ako bezúročného a bezpoplatkového už pre žalobcu nemôže byť nijako nové, či prekvapivé. Súd v tejto súvislosti poukazuje na mnohé súdne rozhodnutia, kde žalobca bol stranou sporu a v ktorých už súdy opakovane obdobné úverové zmluvy Slovenskej sporiteľne, a.s. vyhodnotili ako bezúročné a bez poplatkov (viď napr. rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn.7Csp/56/2020, rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp.zn.2Csp/102/2019, rozsudok Okresného súdu Revúca sp.zn.4Csp/27/2019, rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn.7Csp/10/2019 a mnohé iné).

27. Navyše, ako už súd uviedol, je tu aj ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, a to nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom, preto žaloba musela by byť už z tohto samostatného dôvodu zamietnutá aj keby o bezúročný a bezpoplatkový úver nešlo. Žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu, neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v tejto časti. Súd sa musel tak ako v každom spore kde sa uplatňuje postúpená pohľadávka banky zaoberať aj otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vzhľadom na ust. § 92 ods.8 Zákona o bankách, ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch, takisto otázkou či je preukázané platné zosplatnenie úveru vzhľadom na to, že podľa zákona o bankách môže banka postúpiť len pohľadávku splatnú. Toto pre žalobcu nemôže byť nijako prekvapivé, keďže otázkou aktívnej vecnej legitímácie sa súd musí zaoberať vždy, a to ex off, teda aj bez námietky druhej strany (nehovoriac o tom, že vedomosť o danej skutočnosti sa u žalobcu zastúpeného advokátom nevyhnutne predpokladá) a preto bolo povinnosťou žalobcu túto riadne preukázať už pri podaní žaloby. V sporovom kontradiktórnom konaní pre ktoré platí zásada koncentrácie (§ 153 CSP) niet možnosti iného výkladu než takého, že každý žalobca vo vzťahu ku skutočnosti, ktorá musí byť súdom bezpodmienečne skúmaná vždy a ex off (aktívna vecná legitímácia) je povinný už pri podaní žaloby, bez vyzvania predložiť výzvy, ktoré sa vyžadujú zákonom o bankách spolu s doručenkami, resp. dôkazmi o ich doručovaní žalovanému do sféry jeho dispozície, ako aj dôkaz, že išlo v čase postúpenia o pohľadávku splatnú, čo tu žalobca neurobil. Dôkazné bremeno v tomto smere neuniesol.

28. Vzhľadom na výslovnú, jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky v § 92 ods.8 zákona o bankách je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov postúpených mu bankou preukázať splnenie podmienok postupiteľnosti pohľadávky už pri podaní žaloby. Teda už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia týchto zákonných podmienok. Táto skutočnosť je samozrejماً, jasná a všeobecne známa, nejde o žiadne prekvapivé právne posúdenie, postup, či prekvapivý názor súdu (podporne viď napr. aktuálne rozsudky Krajského súdu Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020 ktoré sa týkajú žalobcu a v ktorých bola okrem iného odmietnutá jeho argumentácia, že k zamietnutiu žaloby nemohlo dôjsť postupom podľa § 297 CSP, teda bez nariadenia pojednávania). Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.7CoCsp/38/2020 totiž otázka „či na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatňovanej v konaní na žalobcu, už nie je otázka skutkových tvrdení strán, ale otázka právneho posúdenia veci. Ide pritom o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci,„. Nie je povinnosťou, ale ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho postavenia musí byť nezávislý a nestranný vyzývať žalobcu (tu zastúpeného advokátom) na predloženie takýchto dôkazov, keďže by tým neprípustne napomáhal strane sporu k úspechu, zasiahol do procesnej rovnováhy a išlo by o neprípustné preferenčné zaobchádzanie, zvyhodňovanie jednej (v prípade spotrebiteľského sporu dokonca silnejšej) strany v spore. Nepredloženie týchto dôkazov a nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu totiž nie je procesným nedostatkom žaloby, ale neunesením dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou súdu žalobcu vyzývať k splneniu týchto povinností, keďže ich neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesné vady žaloby, ale bráni vyhovaniu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP. Preto bolo na žalobcov aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie a splnenia zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky banky čo sa nestalo.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale banka- Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2020, základnou otázkou pre rozhodnutie bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je ako už bolo uvedené nevyhnutné vždy, a to ex offa, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offa viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

30. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 5.5.2021 okrem iného uviedol, že dňa 22.2.2019 malo nadobudnúť účinnosť vypovedanie zmluvy/vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlžného zostatku. Nepredložil však absolútne žiaden dôkaz o tomto právnom úkone a jeho obsahu (či teda malo ísť o vypovedanie zmluvy alebo o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ak áno, na základe akého zmluvného či zákonného ustanovenia k takému úkonu došlo a z akého dôvodu). Žalobca predložil len následné výzvy až zo dňa 6.3.2019 a zo dňa 16.12.2019 a teda vôbec ničím nepreukázal zosplatenie úveru, či ukončenie zmluvy už ku dňu 22.2.2019. Nepreukázal ako, kedy, na základe čoho sa tak malo stať, resp. či v prípade zosplatenia boli napríklad splnené podmienky podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka.

31. Ako už bolo opakovane uvedené, veriteľom, s ktorým žalovaný vstúpil do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č.483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné

predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 24.03.2020 § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20190801>> ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20190801>> Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

32. V zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2018 bol pod číslom R 60/2018 publikovaný judikát so záverom, cit. „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

33. Podmienka splatnosti postupovanej pohľadávky vyplýva aj priamo zo zákona o spotrebiteľských úveroch (viď § 17 ods.1 a 2 zákona č.129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok).

34. Ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách stanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods. 2 účinná v čase keď malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky (24.03.2020) jasne stanovovala, že nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods.1 a 2 v spojení s § 3 ods.1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods.8 (pôvodne § 92 ods.7) striktné reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nesplatených pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov), a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktné upravených zákonných podmienok. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods. 8 slúžia práve na ochranu klienta a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnásť časť) má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

35. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5

Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods.3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods.1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods.1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods.1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods.4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (18.12.2015) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Tu priamo zmluva žiadnu osobitnú dohodu vo vzťahu k možnosti postúpenia pohľadávky nemá a prípadné odchylné dojednanie strán o postúpení pohľadávky, napr. vo Všeobecných obchodných podmienkach by podľa názoru súdu vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo neprijateľné a neplatné.

36. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods.8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

37. V súvislosti so svojim názorom, že ust. § 92 ods.8 zákona o bankách normuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky súd dáva do pozornosti aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017. V zmysle uvedeného rozhodnutia totiž podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

38. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa preto takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

39. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods.8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

40. S poukazom na vyššie uvedené teda žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené aj preto, lebo žalobca nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného § 92 ods.8 zákona o bankách. Nepreukázal totiž, že išlo o pohľadávku splatnú (vôbec neuviedol a nepreukázal či, na základe čoho, ako a kedy malo dôjsť k „zosplatneniu“ úveru, resp. ukončeniu zmluvného vzťahu) a nepreukázal ani doručovanie výzvy podľa § 92 ods.8 zákona o bankách žalovanému. Žalobca v žalobe neuviedol ako a kedy, ktorý konkrétny deň by prípadne mala byť takáto výzvy žalovanému doručená, či doručovaná, pre úplnú absenciu takéhoto konkrétneho skutkového tvrdenia nebolo možné vychádzať ani z jeho nepopretia žalovaným.

41. Žalobca v žalobe len všeobecne, paušálne a šablónovite tak ako vo všetkých obdobných žalobách tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 dní. Toto svoje tvrdenie však nepreukázal. Nepreukázal ani že šlo o pohľadávku v celom rozsahu splatnú a pokiaľ ide o podmienku písomnej výzvy, predložil len výzvu zo dňa 6.3.2019 a výzvu zo dňa 16.12.2019, avšak na tieto výzvy nemožno tu prihliadať ako na dôkaz splnenia povinnosti v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách, nakoľko žalobca neoznačil ani nepredložil žiaden dôkaz o ich skutočnom

doručení, či aspoň odoslání žalovanému, pričom vo vzťahu k uneseniu dôkazného bremena o splnení povinnosti doručenia písomnej výzvy v zmysle zákona o bankách je irelevantné, že zákon neukladá doručovať výzvu konkrétnym spôsobom. Uvedené totiž nič nemení na tom, že dôkazné bremeno v súdnom spore vo vzťahu k danej výzve možno uniesť jedine predložením výzvy spolu s dôkazom o jej skutočnom doručovaní bez ktorého jej jej samotné vyhotovenie nepostačuje. Jediný dôkaz vo vzťahu k doručovaniu akejkoľvek listiny žalovanému ktorý sa v spise nachádza je poštový podací hárok zo dňa 3.11.2020, ktorý sa však týkal doručovania pokusu o zmier právneho zástupcu žalobcu zo dňa 2.11.2020, teda ide o písomnosť doručovanú dávno po postúpení pohľadávky. Preukázať skutočné doručenie (či aspoň doručovanie do sféry dispozície žalovaného) výzvy v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách tu bolo potrebné aj preto, lebo súd už uviedol, že platne postúpiť možno bankovú pohľadávku len za predpokladu zachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky, čo bez dôkazu o dátume doručenia výzvy nie je možné posúdiť a skonštatovať, že táto zákonná podmienka je splnená. Aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2018 sp.zn.1Cdo/147/2017 jasne potvrdzuje podmienku zachovania 90 dňovej lehoty medzi „výzvou“ a postúpením, nakoľko je v ňom jasne uvedené (viď bod 21 jeho odôvodnenia) že, cit „ Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods.8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.“

42. Ani oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky nič nemení na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom prípade. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods.8 zák. o bankách.

43. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke aktuálne zaujal aj Najvyšší súd SR v už spomínanom rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

44. Súd zo všetkých dôvodov, ktoré vyššie uviedol žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky ani samotná existencia pohľadávky ku dňu vyhlásenia rozsudku z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru a dávneho uhradenia celej jeho poskytnutej istiny žalovaným.

45. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.